Seſt on nüüd jo peale ſadda aastat aega, kui Tallinna Toompä kirrikuſt rahha ja hõbbe asjad árra warrastud. Kaua aega kulati ſedda asja járrele; agga arro ei ſadud kuſſagilt ja rahwas útles: „kes on moiſtnud wõtta, ſe moistab ka hoida!“ Wimaks ſai üks wanna kehwa mees kiñni woetud, kelle kohta, keikide arro járrele, ſedda ſüüd arwati; et temma ſedda kül igga wiſi ſalgas. Ommeti jõudſid ſiit ja ſealt tunnistuſſed, mis ſelgeks näitaſid, et temma ſe warras olli. Mees woeti kiñni ja heideti wangi torni, kus temma ſeitſe aastat járreſtiko istus ja igga pääw agga ni paljo wet ja leiba ſai, et hing waewalt ſees ſeiſis. Et temma nüüd ilma ſüta olli, ſiis pallus temma kangeste Jummalat, ommas árra rákimata iggawusſes, et ſe aſſi piddi awwalikkuks ſama.

Kord juhtus, et üks ſuurtſuggo ſaks kõrtſo läks ja näggi, kui üks kaltſakas kõrtſo-koer pu pulka maaſt wõttis ja akna higgi ſiſſe kirjutas. Saks küſſis: „Mis ſe on, mis ſa kirjutad?“ — „Ma ei olle ommal ello ajal mitte kirjutada moiſtnud,“ kostis mees, „agga mul tulli himmo peale, akna peäle kirja tehha.“

„Wata“, útles ſaks „ſinna olled ſeia kirjutanud: „Minna ollen ſe Toompä kirriko warras! minna ollen ſe Toompä kirriko warras!“

Saks laskis meeſt kiñni wõtta ja kohto ette wia, kus temma ka keik ülles tunnistas ja pärraſt omma árra tenitud palka ſai.

Kui ſe ilma ſüta wang torniſt wälja todi, ſiis olla ta paljas lu ja nahk tükkis kokko waunud, kui üks immeteggia loom. Pitk habbe olli pea põlweſt ſadik, ja ei olnud temmal pea ennam innimeſſe näggo. Oh ſedda hirmuſt halleduſt, mis kõik liñna rahwas, ja kõik, kes tedda ial näggid, temma pärraſt tundſid. Igga mees andis ja kinkis temmale rahha ja ridid, et ta kõik rohkeſt ſai. Kas ſe waene wangimees kaua pärraſt ſedda ellanud, ei teädnud ſe wanna 90 aastane mees mulle mitte úttelda, ſeſt ſe olli temma meleſt árra láinud.

Siin náme ſelgeſt, et Jummala Ingel, näggematta, ſelle kirjutaja kät nenda weddas, et